

การพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์
โดยความร่วมมือของเยาวชนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวแหล่งอารยธรรมอีสานใต้
กรณีศึกษาชุมชนริมฝั่งแม่น้ำโขงตอนล่าง ในเขตอำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี
Developing Which Use English for Home Stay Tourism Theory, Youth Is
The Cooperation for This Studying, The Tourism Where Is Located in
The South of E-sarn Culture, A Case Study whom Live in The Lower
Khong Riverside, Khong-Jeam District,
Ubon Ratchathani Province

พิกุล สายดวง
Pikul Saiduang
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
Ubon Ratchathani Rajabhat University
pikul.s3600@gmail.com

Received: January 31, 2020

Revised: June 12, 2020

Accepted: June 15, 2020

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ 2) ศึกษาวัฒนธรรมประเพณีอีสานที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนโฮมสเตย์ 3) สำนวจความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษ 4) สร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ 5) จัดกิจกรรมพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์

ผลการวิจัย พบว่า 1) ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ทักษะการพูด เพื่อให้สามารถโต้ตอบ ตอบคำถาม ให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวต่างชาติ ผลการศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยวต่างชาติ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ต้องการให้พัฒนาทักษะการพูดของผู้ประกอบการโฮมสเตย์ เพื่อให้สามารถโต้ตอบ ตอบคำถาม ให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวต่างชาติ 2) การศึกษาวัฒนธรรมและประเพณีอีสานที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนโฮมสเตย์ พบว่า กิจกรรมที่เกิดจากวัฒนธรรมภูมิปัญญาของชุมชน มีทั้งหมด 7 กลุ่ม กิจกรรม ได้แก่ กลุ่มทอผ้าสาธิตการทอผ้าและการมัดย้อม กลุ่มไม้กวาดสาธิตการทำไม้กวาด กลุ่มสานเสื่อ กลุ่มฉางข้าวสาธิตการแปรรูปข้าวไร่ กลุ่มกินข้าวเขาเหือนสาธิตการทำอาหารและจัดเตรียมอาหารสำหรับนักท่องเที่ยว กลุ่มป้าชุมชนนำนักท่องเที่ยวชมสิ่งมหัศจรรย์ 9 จุด และกลุ่มสมุนไพรเยาวชนนำนักท่องเที่ยวชมสมุนไพร ด้านประเพณีอีสาน มีทั้งหมด 2 ประเพณี ได้แก่ การบายศรีสู่ขวัญ และการตักบาตรพระสงฆ์ 3) ความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษ ด้านประเพณี พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ กิจกรรมบายศรีสู่ขวัญ ด้านวัฒนธรรม คือกิจกรรมกลุ่มสาธิตการทำไม้กวาด กิจกรรมกลุ่มทอผ้าสาธิตการทอผ้าและการมัดย้อม กิจกรรมกลุ่มกินข้าวเขาเหือน ด้านอื่น ๆ คือ การพักทาย แนะนำตนเอง ขอบคุณ ขอโทษ กล่าวลา

4) การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ พบว่า การศึกษาด้านเหตุความจำเป็น ความเหมาะสมและความต้องการของชุมชนมีความต้องการภาษาเฉพาะในด้านใดบ้าง 5) การจัดกิจกรรมการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ พบว่า ผลการทดสอบผลสัมฤทธิ์จากการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ การมีส่วนร่วม อารยธรรมอีสานใต้

Abstract

The objectives of the research were 1) to study the needs for English for homestay tourism, 2) to investigate cultures and traditions unique in lower Northeastern Thailand, 3) to explore the content requirements of the English lesson, 4) to create the English lesson for homestay tourism, and 5) to hold activities to improve the use of English for homestay tourism.

The research findings were as follows. 1) As regards the needs for English, the item carrying a maximum average was the speaking skill. The purpose was for the subjects to be able to interact with foreign tourists. The foreign tourists wanted the hosts capable of communicating in English. The speaking skill averaged the highest. 2) Considering unique cultures and traditions in lower Northeastern Thailand, it was found that the activities related to the indigenous cultures of communities in the study were categorized into seven groups: cloth weaving and dyeing group, broom making group, mattress producing group, rice-processing group, food demonstration group, communal forest group, and herbal group. Two traditions were found in the research: the soul-calling ceremony and the Buddhist alms offering. 3) Concerning the needs for the contents of the English lesson, it was found that a maximum average was found in the soul-calling ceremony. As for culture, the contents were also needed for the broom making group, the cloth weaving and dyeing group, and the food demonstration group. 4) To make the lesson for homestay tourism, it was important to study necessity, suitability and communal needs. 5) As regards the activities to improve the English skills, it was found that the achievement test after learning was significantly higher than before at a statistical level of .01.

Keywords: English for Homestay Tourism, Participation, Civilization in Lower Northeastern Thailand

บทนำ

ชะจอมโฮมสเตย์หรือกลุ่มกินข้าวเช้าเฮือน อำเภอโขงเจียม เป็นกลุ่มเป้าหมายขององค์การบริหาร
การพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) หรือ อพท. ในปี พ.ศ. 2559
เพื่อส่งเสริมการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน เนื่องจากเป็นจุดที่มีความ
สำคัญที่อยู่ใกล้กับจุดผ่านแดนช่องเม็กและความได้เปรียบของการตั้งอยู่ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีซึ่ง
เป็นเมืองหน้าด่าน ดังนั้น นักท่องเที่ยวสามารถเข้ามาท่องเที่ยวหรือพักผ่อนในชะจอมโฮมสเตย์ ก่อนเข้าไป
ยังสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้ และในอนาคตในเขตพื้นที่นี้ยังเป็นพื้นที่ในแผนวงกลม
เศรษฐกิจสู่กลุ่มประเทศอินโดจีน เชื่อมโยงเส้นทางสู่ลาว กัมพูชาและเวียดนาม ดังนั้น ชะจอมโฮมสเตย์
จึงเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ควรได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่จังหวัด
อุบลราชธานี พิกุล สายดวง (2559) ทำการศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสาร
ทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของกลุ่มอาชีพท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ กรณีศึกษาชุมชนบ้านชะจอม อำเภอ
โขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศไม่เข้าใจภาษาอังกฤษที่ผู้ให้บริการ
ท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์สื่อสาร เนื่องจากเป็นคำศัพท์ภูมิปัญญาชาวบ้านและเป็นคำศัพท์เฉพาะถิ่น
จึงต้องการให้มีการจัดทำคู่มืออธิบายคำศัพท์ ประโยค และรูปภาพประกอบในกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชน
นอกจากนี้ยังมีข้อเสนอแนะว่าควรมีผู้เชี่ยวชาญเข้ามาให้ความช่วยเหลือในการฝึกฝนทักษะการสื่อสาร
ภาษาอังกฤษให้กับเยาวชนและคนในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบ
โฮมสเตย์มีรูปแบบที่เฉพาะเจาะจง จึงต้องอาศัยทักษะและการฝึกฝนเป็นเวลานานจึงจะเกิดความชำนาญ

การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นปัจจุบัน พบว่า ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษของ
เยาวชนไทย คือ ยังไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี เมื่อเทียบกับประเทศต่างในประชาคมอาเซียน เช่น
ประเทศมาเลเซีย ประเทศสิงคโปร์ ประเทศประเทศฟิลิปปินส์ และประเทศอินโดนีเซีย โดยเมื่อศึกษาสภาพ
ปัญหาแล้ว พบว่า เยาวชนที่อยู่ในแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นยังขาดทักษะเกี่ยวกับภาษาอังกฤษอยู่หลายด้าน
โดยเฉพาะทักษะการพูด เยาวชนขาดทักษะการคิดวิเคราะห์เพื่อนำมาประกอบการพูด นอกจากนั้นยังขาด
ประสบการณ์ในการฝึกฝน ขาดโอกาสในการเรียนรู้วัฒนธรรมของภาษา ขาดการเรียนรู้ และประสบการณ์
และสถานการณ์จริง จากสาเหตุดังกล่าวทำให้เยาวชนในท้องถิ่นไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมอย่างเจ้าของภาษา ดังนั้น การฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
จึงเป็นประเด็นเร่งด่วนที่ต้องพัฒนา (ดารุณี บุญธรรม, 2558)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์โดยการมีส่วนร่วม
ของเยาวชน ในเขตอำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี
2. เพื่อศึกษาวัฒนธรรมประเพณีอีสานที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนโฮมสเตย์ในบริเวณริมฝั่งแม่น้ำ
โขงตอนล่าง กรณีศึกษาชุมชนในเขตอำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี
3. เพื่อสำรวจความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์
ในท้องถิ่นที่ชุมชนต้องการ
4. เพื่อสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ของเยาวชน ในเขตอำเภอ
โขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี
5. เพื่อจัดกิจกรรมพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ โดยการมีส่วนร่วม
ของเยาวชน ในเขตอำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร เป็นเยาวชนในเขตอำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 100 คน

ผู้นำชุมชน ราษฎรชาวบ้าน และ ตัวแทนผู้ประกอบการการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ จำนวน 30 คน

นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มาท่องเที่ยวในเขตอำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 30 คน เป็นชาวยุโรป จำนวน 22 คน ได้แก่ เยอรมนี เนเธอร์แลนด์ สวีเดน และ อเมริกา และเป็นชาวเอเชีย จำนวน 8 คน ได้แก่ พม่า ฟิลิปปินส์ กัมพูชา และ สิงคโปร์

บุคลากรสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตัวแทนสถานศึกษาและเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติในเขตอำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 15 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง สำหรับตอบแบบสอบถามและมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ ได้แก่ เยาวชนที่อาศัยอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 100 คน โดยเลือกแบบเจาะจง

สำหรับตอบแบบสอบถามและมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ ได้แก่ เยาวชนที่อาศัยอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 100 คน โดยเลือกแบบเจาะจง โดยเลือกแบบเจาะจง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีอีสาน ได้แก่ ผู้นำชุมชน ราษฎรชาวบ้าน และ ตัวแทนผู้ประกอบการการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ บ้านชะยอม จำนวน 30 คน โดยเลือกแบบเจาะจง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์กับนักท่องเที่ยว ได้แก่ บุคลากรสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตัวแทนสถานศึกษาและเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติในเขตอำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 15 คน โดยเลือกแบบเจาะจง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ โดยเป็นตัวแทนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ จำนวน 30 คน โดยเลือกแบบเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีอีสานที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนโฮมสเตย์ จำนวน 1 ชุด

2.2 เครื่องมือวิจัยเชิงปริมาณ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaires) จำนวน 3 ชุด

ชุดที่ 1 เป็นแบบสอบถามความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ของเยาวชน

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเพื่อวัดระดับความต้องการในการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ การเก็บรวบรวมข้อมูล มีลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ น้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก มากที่สุด

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป

ชุดที่ 2 เป็นแบบสอบถามความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ ของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ ของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ มีลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ น้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก มากที่สุด

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป

ชุดที่ 3 เป็นแบบสอบถามความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ มีลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ น้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก มากที่สุด

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป

2.3 ข้อสอบผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยออกแบบให้สอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียนแต่ละบท ซึ่งแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมีเนื้อหาเดียวกัน โดยพัฒนาข้อสอบจากการลงพื้นที่กับนักเรียนโรงเรียนบ้านชะยอม เพื่อนำข้อสอบและบทเรียนไปทดลองใช้เพื่อค้นหาจุดอ่อนของผู้เรียนจนกระทั่งนำมาปรับปรุง โดยผู้วิจัยมีการวางแผนการสอนและเตรียมบทเรียนอย่างมีระบบเพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงประเด็นสำคัญดังนี้ เช่น การวางแผนเวลาให้เหมาะสมในการจัดกิจกรรมด้วยการเสริมเนื้อหา กระบวนการจัดกิจกรรมและการประเมินผล โดยมีรายละเอียดที่ต้องปรับปรุงหลังการทดลองใช้บทเรียนดังต่อไปนี้ การวางแผนการใช้เวลาให้เหมาะสมกับผู้เรียน โดยผู้วิจัยใช้เวลาจัดกิจกรรม 2 วัน นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับการใช้และการดัดแปลงบทเรียนให้เหมาะสม การเสริมเนื้อหาเพิ่มเติมจากการค้นพบจุดอ่อนของผู้เรียน โดยพบว่าส่วนใหญ่มีความรู้พื้นฐานด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมคำศัพท์ ที่จำเป็นลงในบทเรียนเพิ่มเติม และนำไปเพิ่มเติมในแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน จากกิจกรรมทั้งหมดที่ได้กล่าวถึงนำมาสู่การออกแบบบทเรียนและข้อสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ มีดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษ

ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์	ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
1. ทักษะการฟัง เพื่อให้เกิดความเข้าใจเมื่อนักท่องเที่ยว ชาวต่างชาติสอบถามข้อมูลหรือบริการ	4.23	.42	มาก
2. ทักษะการพูด เพื่อให้สามารถโต้ตอบ ตอบคำถาม ให้ ข้อมูลนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ	4.64	.48	มากที่สุด

3. ทักษะการอ่าน เพื่อให้สามารถอ่านเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลการบริการ	1.96	.69	น้อย
4. ทักษะการเขียน เพื่อให้สามารถเขียนหรือบอกข้อมูลต่าง ๆ ให้นักท่องเที่ยวเข้าใจ	1.23	.42	น้อยที่สุด
รวม	3.01	.50	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 พบว่า ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.01$) เมื่อพิจารณาในรายข้อ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ทักษะการพูด เพื่อให้สามารถโต้ตอบ ตอบคำถาม ให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ($\bar{X} = 4.64$) รองลงมาคือ ทักษะการฟัง เพื่อให้เกิดความเข้าใจเมื่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติสอบถามข้อมูลหรือบริการ ($\bar{X} = 4.23$) และทักษะการอ่าน เพื่อให้สามารถอ่านเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลการบริการ ($\bar{X} = 1.96$) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ทักษะการเขียน เพื่อให้สามารถเขียนหรือบอกข้อมูลต่าง ๆ ให้นักท่องเที่ยวเข้าใจ ($\bar{X} = 1.23$)

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อการใช้บริการการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์

ความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อการใช้บริการการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
1. ทักษะการฟัง ของผู้ประกอบการโฮมสเตย์ เมื่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติสอบถามข้อมูล และขอรับบริการด้านต่าง ๆ	4.40	.50	มาก
2. ทักษะการพูด ของผู้ประกอบการโฮมสเตย์ เพื่อให้สามารถโต้ตอบ ตอบคำถาม ให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ	4.63	.67	มากที่สุด
3. ทักษะการอ่าน ของผู้ประกอบการโฮมสเตย์ เพื่อให้สามารถอ่านเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลการบริการ เพื่อให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ	1.20	.40	น้อยที่สุด
4. ทักษะการเขียน ของผู้ประกอบการโฮมสเตย์ เพื่อให้สามารถเขียนหรือบอกข้อมูลต่าง ๆ ให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเข้าใจ	1.20	.40	น้อยที่สุด
รวม	2.86	0.49	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 พบว่า ความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อการใช้บริการการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.86$) เมื่อพิจารณาในรายข้อ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ทักษะการพูดของผู้ประกอบการ โฮมสเตย์ เพื่อให้สามารถโต้ตอบ ตอบคำถาม ให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ($\bar{X} = 4.63$) รองลงมาคือ ทักษะการฟัง

ของผู้ประกอบการโฮมสเตย์ เมื่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติสอบถามข้อมูล และขอรับบริการบริการด้านต่าง ๆ ($\bar{X} = 4.40$) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ทักษะการอ่านของผู้ประกอบการโฮมสเตย์ เพื่อให้สามารถอ่านเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลการบริการ เพื่อให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ($\bar{X} = 1.20$) และทักษะการเขียนของผู้ประกอบการโฮมสเตย์ เพื่อให้สามารถเขียนหรือบอกข้อมูลต่าง ๆ ให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเข้าใจ ($\bar{X} = 1.20$) ตามลำดับ

2. ผลการศึกษาวัฒนธรรมประเพณีอีสานที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนโฮมสเตย์ในบริเวณริมฝั่งแม่น้ำโขงตอนล่าง กรณีศึกษาชุมชนในเขตอำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี มีดังนี้ วัฒนธรรมและประเพณีอีสานที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนโฮมสเตย์ พบว่า ด้านกิจกรรมที่เกิดจากวัฒนธรรมภูมิปัญญาของชุมชนมีทั้งหมด 7 กลุ่ม กิจกรรม ได้แก่ 1. กลุ่มทอผ้าสาธิตการทอผ้าและการมัดย้อม 2. กลุ่มไม้วาดสาธิตการทำไม้วาดจากดอกหญ้าทางเสือ 3. กลุ่มสานเสื่อ (สาด) จากไม้ไผ่พุง 4. กลุ่มฉางข้าวสาธิตการแปรรูปข้าวไร่ 5. กลุ่มกินข้าวเขื่อนสาธิตการทำอาหารและจัดเตรียมอาหารสำหรับนักท่องเที่ยว 6. กลุ่มป่าชุมชนนำนักท่องเที่ยวชมสิ่งมหัศจรรย์ 9 จุด และ 7. กลุ่มสมุนไพรเยาวชนนำนักท่องเที่ยวชมสมุนไพรและอธิบายสรรพคุณของสมุนไพร ด้านประเพณีอีสานมีทั้งหมด 2 ประเพณี ได้แก่ การบายศรีสู่ขวัญ และการตักบาตรพระสงฆ์

3. ผลการสำรวจความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ในท้องถิ่นที่ชุมชนต้องการ ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ ด้านประเพณี

ความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษ ด้านประเพณี	ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
1. กิจกรรมบายศรีสู่ขวัญ	3.47	.57	มาก
2. กิจกรรมตักบาตรพระสงฆ์	3.40	.50	ปานกลาง
รวม	3.43	.53	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่า ความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษด้านประเพณีโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.43$) เมื่อพิจารณาในรายข้อ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ กิจกรรมบายศรีสู่ขวัญ ($\bar{X} = 3.47$) รองลงมาคือ กิจกรรมตักบาตรพระสงฆ์ ($\bar{X} = 3.40$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนด้านวัฒนธรรม

ความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษ ด้านวัฒนธรรม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
1. กิจกรรมกลุ่มสาธิตการทำไม้กวาด	3.07	.52	ปานกลาง
2. กิจกรรมกลุ่มฉางข้าว	3.03	.57	ปานกลาง
3. กิจกรรมกลุ่มสานเสื่อ (สาด)	2.93	.52	ปานกลาง
4. กิจกรรมกลุ่มทอผ้าสาธิตการทอผ้าและการมัดย้อม	3.07	.64	ปานกลาง
5. กิจกรรมกลุ่มกินข้าวเขาเหือน	3.07	.58	ปานกลาง
6. กิจกรรมกลุ่มป่าชุมชน	2.83	.46	ปานกลาง
7. กลุ่มสมุนไพรเขาวง	2.77	.63	ปานกลาง
รวม	2.97	0.56	ปานกลาง

จากตารางที่ 4. พบว่า ความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษ ด้านวัฒนธรรม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.97$) เมื่อพิจารณาในรายข้อ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด คือ กิจกรรมกลุ่มสาธิตการทำไม้กวาด ($\bar{X} = 3.07$) กิจกรรมกลุ่มทอผ้าสาธิตการทอผ้าและการมัดย้อม ($\bar{X} = 3.07$) กิจกรรมกลุ่มกินข้าวเขาเหือน ($\bar{X} = 3.07$) รองลงมาคือ กิจกรรมกลุ่มฉางข้าว (3.03) และ กิจกรรมกลุ่มสานเสื่อ (สาด) ($\bar{X} = 2.93$) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ กลุ่มสมุนไพรเขาวง ($\bar{X} = 2.77$)

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียน ด้านอื่น ๆ

ความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษด้านอื่น ๆ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
1. มารยาททางสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	4.83	.38	มากที่สุด
2. การทักทาย แนะนำตนเอง ขอบคุณ ขอโทษ กล่าวลา	4.87	.34	มากที่สุด
3. การอธิบายขั้นตอนการนำเที่ยวและภาพรวมของกิจกรรมต่าง ๆ	4.17	.64	มาก
4. กิจกรรมที่บ้านพักโฮมสเตย์	3.93	.69	มาก

5. การบอกทิศทางและสัญลักษณ์	3.03	.49	ปานกลาง
6. สุขภาพและเหตุฉุกเฉิน	2.60	.50	ปานกลาง
7. ครอบครัวย	2.23	.50	น้อย
8. วันเวลาและจำนวน	1.77	.50	น้อย
9. การสนทนาอื่น ๆ และวลีที่จำเป็น	1.03	.18	น้อยที่สุด
รวม	3.16	0.47	ปานกลาง

จากตารางที่ 5 พบว่า ความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษ ด้านอื่น ๆ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.16$) เมื่อพิจารณาในรายข้อ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การทักทาย แนะนำตนเอง ขอขอบคุณ ขอโทษ กล่าวลา ($\bar{X} = 4.87$) รองลงมาคือ มารยาททางสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ($\bar{X} = 4.83$) และการอธิบายขั้นตอนการนำเที่ยวและภาพรวมของกิจกรรมต่าง ๆ ($\bar{X} = 4.17$) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การสนทนาอื่น ๆ และวลีที่จำเป็น ($\bar{X} = 1.03$)

4. การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ของเยาวชน ในเขตอำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี มีดังนี้ การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ พบว่า มีกระบวนการและขั้นตอนในการสร้างบทเรียน ดังนี้ 1) การสร้างแบบสัมภาษณ์ 2) การวิเคราะห์จุดมุ่งหมาย 3) การเลือกเนื้อหาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและคุณสมบัติของผู้เรียน 4) การสร้างเนื้อหาและแบบฝึกหัด 5) การกำหนดสื่อ กิจกรรม และเทคนิคการสอน 6) การกำหนดวิธีการประเมิน 7) การปรับปรุงเนื้อหาครั้งแรก 8) การทำการทดลองสอน 9) การปรับปรุงเนื้อหาครั้งสุดท้าย

การศึกษาด้านเหตุความจำเป็น ความเหมาะสมและความต้องการของชุมชนว่ามีความต้องการภาษาเฉพาะในด้านใดบ้าง เป็นสิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้ วิเคราะห์ลักษณะงานการใช้ภาษา การกำหนดระดับความสามารถของภาษาในทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็น เช่น ภาษาที่ใช้ด้านการท่องเที่ยวใช้ทักษะการฟัง พูด มากกว่า อ่าน เขียน การวิเคราะห์คำและกลุ่มคำใดบ้าง ที่ต้องใช้ในแต่ละประเภทของภาษาเฉพาะด้าน เช่น ส่วนวน บทสนทนา คำแปล คำอธิบายเกี่ยวกับ วัฒนธรรมการใช้ภาษา แบบฝึกหัด และกิจกรรม เหล่านี้เป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงอย่างมาก

5. เพื่อจัดกิจกรรมพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ โดยการมีส่วนร่วมของเยาวชน ในเขตอำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี การจัดกิจกรรมพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ พบว่า ปัจจัยที่ทำให้เยาวชนพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพจะต้องคำนึงถึงลักษณะที่สำคัญต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรม ได้แก่ การเน้นความเข้าใจเรื่องทั้งหมดมากกว่าความสามารถในการแยกวิเคราะห์รายละเอียด การเน้นกระบวนการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับกระบวนการที่เกิดขึ้นในการสื่อสารจริง การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาให้มากและการมองข้ามข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ

นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างทุกฝ่ายได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ตามภาพที่ปรากฏดังต่อไปนี้



ภาพที่ 1 คณะวิทยากร เยาวชนและผู้นำชุมชนร่วมกิจกรรมและถ่ายภาพร่วมกัน
ที่มา: พิกุล สายดวง, 2561



ภาพที่ 2 กิจกรรมก่อนนำเข้าสู่บทเรียน
ที่มา: พิกุล สายดวง, 2561



ภาพที่ 3 กิจกรรมการสอนในแต่ละฐาน
ที่มา: พิกุล สายดวง, 2561



ภาพที่ 4 กิจกรรมกลุ่มและการนำเสนองาน
ที่มา: พิกุล สายดวง, 2561



ภาพที่ 5 ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
ที่มา: พิกุล สายดวง, 2561

ภาพที่ 6 ร่วมกิจกรรมกับชุมชน
ที่มา: พิกุล สายดวง, 2561

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ของเยาวชนพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ทักษะการพูด เพื่อให้สามารถโต้ตอบ ตอบคำถาม ให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ส่วนผลการศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อการใช้บริการการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ต้องการให้พัฒนาทักษะการพูดของผู้ประกอบการโฮมสเตย์ เพื่อให้สามารถโต้ตอบ ตอบคำถาม ให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ จากการศึกษาความต้องการทั้งเยาวชนในชุมชนและของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติทำให้ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความต้องการเหมือนกัน นั่นคือ ต้องการพัฒนาทักษะการพูด จากข้อค้นพบนี้อธิบายได้ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเป็นภาษาสากลที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารระหว่างบุคคลต่างเชื้อชาติ ต่างภาษาและวัฒนธรรม การเยี่ยมเยือน การไปเที่ยวในช่วงเวลาอันสั้น หรือการเดินทางทัศนจร จำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับพิกุล สายดวง (2559) ได้ทำการศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของกลุ่มอาชีพท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ กรณีศึกษาชุมชนบ้านชะยอม อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีที่เข้าไปใช้บริการการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ ไม่เข้าใจภาษาอังกฤษที่ผู้ให้บริการพูด ทำให้เกิดความเข้าใจที่ไม่ตรงกัน ปัญหาการพูดไม่ชัดเจน การพูดเร็วและเร็วเกินไป ทำให้ฟังยาก จับใจความไม่ได้ สำเนียงหรือโทนเสียงที่ใช้ในการสื่อสารของผู้ให้บริการยังไม่ถูกต้องทำให้ยากในการทำความเข้าใจ บางครั้งคำศัพท์หรือประโยคที่ผู้ให้บริการสื่อสารยากในการทำความเข้าใจเพราะเป็นคำศัพท์ที่เกิดจากภูมิปัญญาชาวบ้านและเป็นคำศัพท์เฉพาะถิ่น ด้านการแก้ไขปัญหาในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเสนอแนะให้มีการจัดทำคู่มืออธิบายคำศัพท์ ประโยคและมีรูปภาพประกอบในกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อใช้ในการอธิบายกิจกรรมที่เกิดขึ้นในชุมชน โดยควรจัดทำเอกสารสำหรับชาวต่างชาติด้วย เพื่อจะได้นำไปศึกษาก่อนทำกิจกรรมร่วมกับชุมชน

2. ผลการศึกษาวัฒนธรรมอีสานในชุมชนโฮมสเตย์บ้านชะยอม พบว่า มีทั้งหมด 7 กิจกรรม ได้แก่ กลุ่มทอผ้าสาธิตการทอผ้าและการมัดย้อม กลุ่มไม้กวาดสาธิตการทำไม้กวาดจากดอกหญ้าหางเสือ กลุ่มสานเสื่อ (สาด) จากไม้ไผ่พุง กลุ่มฉางข้าวสาธิตการแปรรูปข้าวไร่ กลุ่มกินข้าวเช้าเสือนสาธิตการทำอาหารและจัดเตรียมอาหารสำหรับนักท่องเที่ยว กลุ่มปาชุมชนน่านักท่องเที่ยวชมสิ่งมีชีวิตจรรย 9 จุด และกลุ่มสมุนไพรเยาวชนน่านักท่องเที่ยวชมสมุนไพรและอธิบายสรรพคุณของสมุนไพร ผลการศึกษาประเพณีอีสาน พบว่า มีทั้งหมด 2 ประเพณี ได้แก่ ประเพณีบายศรีสู่ขวัญและประเพณีตักบาตรพระสงฆ์ จากข้อค้นพบนี้อธิบายได้ว่า วัฒนธรรมในชุมชนโฮมสเตย์บ้านชะยอมเป็นสิ่งดีงามที่ชุมชนสร้างขึ้น ปฏิบัติสืบทอดกันมาช้านาน จนกลายมาเป็นประเพณีของชุมชน ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ศาสนา ศิลปะ จริยธรรม ตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชุมชน อาจกล่าวได้ว่าวัฒนธรรมเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้คนในชุมชนบ้านชะยอม

สามารถดำรงอยู่ต่อไปได้ เพราะการจะมีชีวิตอยู่ร่วมกันในชุมชนได้ คนในชุมชนจะต้องรู้จักใช้ประโยชน์จากธรรมชาติและจะต้องรู้จักควบคุมความประพฤติของคนในชุมชน หรือเป็นที่รู้จักกันดีที่คนอีสานเรียกว่า คองสิบสี่ สอดคล้องกับ ชลิต ชัยครุชิต (2559) และสุจิตต์ วงษ์เทศ (2558) ได้อธิบายถึงวัฒนธรรมและประเพณีของชาวอีสานไว้ว่าวัฒนธรรมเป็นสิ่งดีงามที่ปฏิบัติสืบทอดกันมาจนกลายมาเป็นประเพณี เกี่ยวข้องกับความเชื่อในอำนาจนอกเหนือธรรมชาติและพุทธศาสนาเถรวาท มีทั้งพิธีกรรมอันเป็นประเพณีที่เป็นสิ่งปฏิบัติและจารีตที่ยึดถือสืบทอดกันมา หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า คองสิบสี่ ซึ่งหมายถึงแนวทางที่ ชาวบ้านหรือพระสงฆ์พึงปฏิบัติ เพื่อดำรงรักษาไว้ซึ่งประเพณีและทำนองคลองธรรมอันดีงามของท้องถิ่น 3. ความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ ด้านประเพณี พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ กิจกรรมบายศรีสู่ขวัญ ด้านวัฒนธรรม พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ กิจกรรมกลุ่มสาธิตการทำไม้กวาด กิจกรรมกลุ่มทอผ้าสาธิตการทอผ้าและการมัดย้อม กิจกรรมกลุ่มกินข้าวเช้าเถื่อน ด้านอื่น ๆ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ การทักทาย แนะนำตนเอง ขอขอบคุณ ขอโทษ กล่าวลา จากข้อค้นพบนี้อธิบายได้ว่า ชุมชนเห็นความสำคัญของวัฒนธรรม ประเพณีที่เกิดขึ้นในชุมชนตามลำดับความสำคัญ ต้องการให้เกิดความชัดเจนของข้อมูล ภูมิปัญญาต่าง ๆ เยาวชนในชุมชนควรได้รับการปลูกจิตสำนึกในการรักชุมชนของตนเอง สามารถบอกกล่าวถึงคุณค่าของวัฒนธรรมประเพณีของตนเองเป็นภาษาอังกฤษแก่นักท่องเที่ยวได้ สอดคล้องกับ สุรศักดิ์ อินแถลง และคณะ (2559) ได้ทำการศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการสืบสานวัฒนธรรมประเพณีเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของชุมชนบ้านน้ำดิบ อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน พบว่า ชุมชนเห็นความสำคัญในเรื่องวัฒนธรรม ประเพณีของบ้านน้ำดิบได้ชัดเจนยิ่งขึ้น แหล่งข้อมูล ภูมิปัญญาต่าง ๆ ที่ได้จากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทำให้ทุกคนมีความเข้าใจตรงกันและร่วมกันเก็บข้อมูล ในด้านวิถีชีวิต ในกระบวนการสืบทอดความรู้ต่าง ๆ นั้นถ่ายทอดผ่านสถาบันครอบครัว

4. การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ พบว่า การศึกษาต้นเหตุความจำเป็น ความเหมาะสมและความต้องการของชุมชนมีความต้องการภาษาเฉพาะในด้านใดบ้าง เป็นสิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้ วิเคราะห์ลักษณะงานการใช้ภาษา การกำหนดระดับความสามารถของภาษาในทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็น เช่น ภาษาที่ใช้ด้านการท่องเที่ยวใช้ทักษะการฟัง พูด มากกว่า อ่าน จึงเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงอย่างมากจากข้อค้นพบนี้อธิบายได้ว่า การยึดหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ หรือ ESP ได้แก่ การวิเคราะห์จุดมุ่งหมาย การเลือกเนื้อหา การจัดทักษะการสอน การลำดับและปรับปรุงเนื้อหา การกำหนดกิจกรรม และการกำหนดวิธีการประเมินผล สามารถนำมาสร้างบทเรียนที่มีประสิทธิภาพได้ สอดคล้องกับ ดักกลาส บราวน์ (H. Douglas Brown, 1993) กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษว่าควรประกอบไปด้วย การนำเสนอเนื้อหา ขั้นการฝึกปฏิบัติ และขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

5. การจัดกิจกรรมการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ พบว่า เยาวชนในชุมชน มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น เนื่องจากการจัดกิจกรรมที่เน้นความเข้าใจเรื่องทั้งหมดมากกว่าความสามารถในการแยกวิเคราะห์รายละเอียด การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาให้มาก ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ ขั้นเสนอเนื้อหา ขั้นการฝึก และขั้นการใช้ภาษา สอดคล้องกับ สาธิต แสงมหาชัย (2559) ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อจรรโลงวัฒนธรรมและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (ECO-TOURISM) ในจังหวัดมหาสารคาม เน้นเนื้อหาด้านพิธีบายศรีสู่ขวัญ การวิจัยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาด้านพิธีบายศรีสู่ขวัญสำหรับประชาชนในท้องถิ่นที่มีศักยภาพในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ 2) เพื่อศึกษาแนวทางในการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพสำหรับประชาชนในท้องถิ่นที่มีศักยภาพในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ 3) เพื่อศึกษาผลกระทบจากการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อจรรโลงวัฒนธรรมและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กลุ่มตัวอย่างคือ ประชาชนหมู่บ้านสระ ตำบล

คันธารราษฎร์ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 10 คน เลือกโดยการแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนภาษาอังกฤษเน้นเนื้อหาบายศรีสู่ขวัญ มีประสิทธิภาพ สามารถทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น นอกจากนี้วิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร เป็นวิธีสอนที่ประสิทธิภาพ สามารถทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น ซึ่งหลังจากสอนจบบทเรียนแล้ว ผู้เรียนมีทัศนคติต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษการอนุรักษ์วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษ
 - 1.1 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ จะต้องพิจารณาจุดมุ่งหมายและความจำเป็นในการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นเครื่องชี้แนะ
 - 1.2 เนื้อหาแบบฝึกและวิธีการสอน ต้องปรับให้เหมาะสมกับตัวผู้เรียน อาทิเช่น อายุ เพศ วุฒิทางการศึกษาสูงสุด ความจำเป็นในการใช้ภาษา เป็นต้น
2. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 2.1 วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้เพื่อการสื่อสาร ไม่ควรเคร่งครัดในเรื่องของโครงสร้างการใช้ภาษา
 - 2.2 ผู้สอนควรแก้ไขข้อผิดพลาดเฉพาะที่จำเป็น เช่น ข้อผิดพลาดที่ทำให้ความหมายเปลี่ยน การแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้ง จะทำให้ผู้เรียนขาดความเชื่อมั่นและไม่กล้าแสดงออก
3. ข้อเสนอแนะต่อสถานศึกษา
 - 3.1 สถานศึกษาควรนำผลการวิจัยที่ได้มาเป็นแนวทางเพื่อปรับหลักสูตรให้เยาวชนในท้องถิ่น ได้ฝึกทักษะกระบวนการวิจัยสู่การปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งเน้นเรื่อง การศึกษาแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่มีชุมชนสู่การพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
 - 3.2 อาจารย์ในแต่ละสาขาวิชา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี หรือมหาวิทยาลัยอื่น ๆ สามารถนำแนวทางการวิจัย และผลการวิจัยที่ได้มาพิจารณาเพื่อนำไปใช้จัดการเรียนการสอนให้กับนักศึกษา เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการจัดกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างชุมชน นักศึกษา และมหาวิทยาลัย โดยให้นักศึกษาเป็นกลไกหนึ่งในการพัฒนาชุมชน และสนองต่อวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานีที่ว่า “เป็นมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน”

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรปรับปรุงแบบ เทคนิคในการจัดกิจกรรมแต่ละครั้งให้เหมาะสมกับสถานที่ที่ใช้ทำกิจกรรม
2. ควรมีการต่อยอดงานวิจัยเดิม โดยสร้างทีมวิจัยในแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ได้แก่ นักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาและโรงเรียนมัธยมศึกษาอื่น ๆ ที่มีการจัดการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์
3. นักวิจัยควรเลือกชุมชนหมู่บ้านโฮมสเตย์ ที่มีความพร้อมที่จะพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่ม ศักยภาพการท่องเที่ยวและมีการติดตามประเมินผล หลังการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่อให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงกับชุมชนนั้น ๆ

เอกสารอ้างอิง

ชลิต ชัยครรชิต. (2559). *สังคมและวัฒนธรรมอีสาน*. ขอนแก่น: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- คารุณี บุญธรรม. (2558). รายงานการวิจัยการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรมโดยชุมชน
ชาวม้ง บ้านน้ำเค-सानก้วย ตำบลผาช้างน้อย อำเภอปง จังหวัดพะเยา. (ปริญญาณิพนธ์ศิลป
ศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- พิกุล สายดวง. (2559). รายงานการวิจัยรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองของกลุ่มอาชีพท่องเที่ยวแบบโฮม
สเตย์ ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ในเขตพื้นที่ตะวันออก
เฉียงเหนือ. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- สาธิต แสงมหาชัย. (2559). การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อจรรโลงวัฒนธรรมและส่งเสริมการ
ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (ECO-TOURISH) ในจังหวัดมหาสารคาม เน้นเนื้อหาด้านพิธีบายศรีสู่ขวัญ.
(ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).
- สุจิตต์ วงษ์เทศ. (2558). เบิ่งสังคมและวัฒนธรรมอีสาน. กรุงเทพฯ: บริษัทพิณเนศ.
- สุรศักดิ์ อินแถลง และคณะ. (2559). รายงานความก้าวหน้าระยะที่ 1 โครงการการมีส่วนร่วมของชุมชนใน
การสืบสานวัฒนธรรมประเพณีเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของชุมชนบ้านน้ำดิบ อำเภอบำรุง
จังหวัดลำพูน. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- H. Doula Brown. (1993). *Research Base Learning*. New York: McGraw Hill.

Translated Thai References

- Chalit S. (2016). *Society and Northeastern Culture*. Khonkan: Khon Kaen University Press.
- Darunee B. (2015). *Ecotourism and Cultural Management by The Hmong Community of
Ban NamKha San Kwai, Pha Chang Noi Sub-district, Pong District, Phayao Province*.
Thesis (Master of Science,. Chiang Mai University).
- Pikul S. (2016). *Self-learning Model of Home stay Tourism Which Use English for
Ecotourism Communication, in The Northeast Area*. Bangkok: National Research
Fund of Thailand.
- Satit S. (2016). *Creating English Lessons to Sustain The Culture and Promote Ecotourism
(ECO-TOURISH) in Maha Sarakham Province Which Emphasize The Content of the
Baisi Ceremony*. (Mahasarakham University).
- Sujit W. (2015). *Vision Society and Isan Culture*. Bangkok: Pikanet Company.
- Surasuk I. et al. (2016). *Progress Report Phase 1, Participation Community in Inheritance
of Culture and Tradition for Development of Learning Process of Ban Nam Dip
Community, Pa Sang District, Lamphun Province*. Bangkok: Thailand Research
Fund.